

PREMI ESPECIAL SOSTENIBILITAT

1er PREMI

“Menys Fums”

Engrunes 16/04/2010

L'Andreu va a passar a recollir la seva filla Rita a la porta de l'escola. Des de que es va separar de la seva dona, la Laia, li tocava recollir la petita en sortir de l'escola totes les tardes de dimarts i divendres, ja que la Laia treballava fins tard. L'Andreu esperava impassible amb el seu “Mercedes” aparcat en doble fila davant de l'escola, ignorant els clàxons de tots aquells a qui entorpia el pas.

La Rita va sortir depresa de l'escola, com cada dia que ell l'anava a recollir, i va pujar al seient amb la cara llarga. L'Andreu mai li havia preguntat el perquè d'aquella cara, però aquesta vegada ho va fer. Què passa Rita? No t'agrada que el pare et vingui a buscar? -va preguntat tot mirant pel retrovisor. Sí -va contestar la Rita amb la cara encara llarga Sí, però...? -va preguntar l'Andreu tot dient un reneoc quan un vehicle no li havia cedit el pas quan tocava.

El cotxe... -va dir la Rita. Oi que és maco? No a tots els nen els poden venir a buscar en un cotxe com aquest - la va interrompre l'Andreu, tot orgullós. Ja... -va dir la Rita. Però a mi m'agrada més quan la mama em ve a buscar a peu i torne'm a casa en autobús -va dir finalment. L'Andreu va fer un ganyota... Com pot ser això, com et pot agradar més l'autobús que no pas el cotxe?

Es que quan ve la mama, ens passem un estona a la porta de l'escola; ella xerra amb la mare de la Lourdes i la Berta. Mentrestant, nosaltres podem jugar una estona al patí; i no he de córrer perquè els cotxes no ens “pitin”. Després anem plegades a agafar el bus, ja que la Berta i la Lourdes baixen dues parades abans que nosaltres. Xerrem tot el camí i... ¡ah! A vegades està “l'Antoniú”, un “autobusero” molt simpàtic que sempre ens explica algun acudit si el bus no està gaire ple. I quan uan la Berta i la Lourdes baixen, la mama em pregunta que he fet durant tot el dia i com que no ha d'estar pendent dels altres cotxes, podem xerrar tranquil·lament fins que el bus ens deixa al carrer de sobre de casa. La mama diu que estalviem diners en benzina i que és més ràpid que trobar aparcament al carrer... ¡Ah! i diu que així tampoc embruto els seients amb les galetes de xocolata del berenar. -va dir d'una tirada, tot somrient.

L'Andreu se la va mirar per primera vegada en tot el trajecte, aprofitat un semàfor que, com acostuma a passar a Barcelona en hora punta, semblava fer-se etern. En mirar-se-la, li va recordar clarament la seva ex-dona, sempre tant pràctica i tant estalviadora. Potser tenia raó quan ella li deia que deixés el cotxe al garatge (que amb el divorci ell es va quedar juntament amb el cotxe) i que deixés estar de fer servir el cotxe a la mínima ocasió. “Entre el cotxe i el teu caràcter, Deu n'hi do quins fums que gastes” -va recordar que ella li repetia sovint.

Mitja hora d'embussos més tard, la Rita li va fer un petó a la galta i va baixar del cotxe just al davant portal de casa.

Dilluns a la tarda la Laia va anar corrents a recollir la Rita a l'escola, ja que havia tingut feina d'última hora. En arribar, va trobar la Rita berenant unes galetes de xocolata mentre jugava amb la Lourdes i la Berta. Les seves respectives mares parlaven amb un home encorbatat, que si no hagués estat dilluns, hauria perjurat que era l'Andreu. El cas és que realment ho era.

La Laia se'l va mirar dubtosa. Què hi fas aquí? avui no calia que vinguessis a recollir-la, es dilluns -va dir.

He pensat... que podríem tornar plegats en autobús, des de casa vostra he mirat que puc agafar un altre bus que em deixa just davant del meu apartament -va dir l'Andreu una mica nerviós. A més a més, potser “l'Antoniú” ens explica avui un bon acudit, oi? -va dir l'Andreu tot tot mirant-se la Rita, que estava encantada de que els seus pares l'haguessin anat a recollir plegats, com quan era més petita.

La Laia se'l va mirar sorpresa. Caram, ¿així que has vingut en transport públic? Ja veig que finalment has “aparcats els fums” -va dir tot mostrat un indicati de somriure.

¿Veus com agafar l'autobús és més divertit? li va dir la Rita al seu pare tot rient.

Mentre tots començaven a caminar cap a la parada de l'autobús, i mentre la Rita xerrava amb la Berta i la Lourdes, l'Andreu es va adonar que la Laia l'havia agafat de la mà.